

Arrest

nr. 187 834 van 31 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 15 december 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 november 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 december 2016 met nummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 februari 2017.

Gelet op de beschikking van 5 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KEMPENEER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking van 14 februari 2017 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

1.2. Verzoeker richt op 28 februari 2017 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

1.3. In het proces-verbaal van terechtzitting van 4 mei 2017 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt dat haar verzoekschrift voldoende is gemotiveerd en geeft een uiteenzetting betreffende haar feitelijke toestand, waarbij zij aangeeft hangende de thans gevoerde beroepsprocedure te zijn gehuwd en aldus te voldoen aan de voorwaarden van artikel 10 van de wet van 15 december 1980, zodat zij niet het voorwerp kan uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten. Waar de voorzitter haar erop wijst dat zij hiermee de grond van de beschikking – met name dat zij ondanks de door haar ter kennis gebrachte intentie daartoe geen synthesememorie aan de Raad heeft overgemaakt – niet betwist of weerlegt, gaat de verzoekende partij hier niet op in en herhaalt zij dat haar verzoekschrift voldoende is gemotiveerd. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking en wijst erop dat de verzoekende partij niet aantoon op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing te hebben beschikt over enig verblijfsrecht”*

1.4. Verzoeker betwist ter terechtzitting de vaststelling niet dat geen synthesememorie werd neergelegd, niettegenstaande de door hem uitgedrukte wens, verstuurd per schrijven van 17 januari 2017, dit wel degelijk te doen. Verzoeker stelt enkel dat hij meent dat het verzoekschrift voldoende was gemotiveerd, waarmee hij aldus lijkt aan te geven dat hij het niet noodzakelijk vond alsnog een synthesememorie in te dienen, gelet op de volledigheid van zijn verzoekschrift. In deze kan de Raad enkel opmerken dat een verzoeker, die van oordeel is dat het door hem ingediende verzoekschrift volstaat ter beslechting van zijn zaak, kan volstaan met een ontkennend antwoord op de vraag van de griffie van de Raad of hij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. Door evenwel op voormelde correspondentie van de griffie van de Raad te antwoorden dat hij wel degelijk een synthesememorie wenst over te maken, doch vervolgens in gebreke te blijven deze synthesememorie neer te leggen, stelt verzoeker zich bloot aan de bij wet voorziene sanctie dat hem het belang bij zijn annulatieberoep wordt ontnomen. Wat het betoog aangaande de feitelijke omstandigheden van de zaak – met name het tussengekomen huwelijk van verzoeker en de lopende verblijfsaanvraag – betreft, kan de Raad enkel opmerken dat dit geen uitstaans heeft met de inhoud van de beschikking en dat dit betoog dan ook niet van aard is om deze beschikking aan het wankelen te brengen.

1.5. Gelet op bovenstaande brengt verzoeker geen enkel element aan dat ertoe leidt anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking werd gesteld, namelijk dat verzoeker binnen de in artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 15 dagen geen synthesememorie heeft ingediend, zodat de Raad onverwijld uitspraak doet met toepassing van artikel 39/81, zesde lid van voormelde wet *“waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld”*. Bijgevolg dringt zich geen onderzoek op van de exceptie van onontvankelijkheid, opgeworpen in de nota met opmerkingen om een andere reden.

Het beroep is onontvankelijk.

2. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA